

EVELIEN FELTZER

MESSI IS ZOEK

‘P’aspoort?’ vraag ik.
Er gaan drie handen met een donkerrood boekje omhoog.
‘Check,’ roept papa.
‘Tickets?’
Weer gaan er drie handen omhoog.
‘Check,’ brult Mats alsof hij in het leger zit.
‘Zeep?’
‘Eh...?’ Luuk doet net alsof hij nadenkt. ‘Waarom? Wij kunnen best vier weken zonder. Lekker stinken. Eén met de natuur. Als echte mannen.’

Ik geef hem een stomp.

‘Check,’ zegt hij grijnzend terwijl hij over zijn arm wrijft.

‘Groepsknuffel?’ Ik spreid mijn armen. Papa, Luuk en Mats omhelzen me. Ik probeer ze stevig vast te pakken, maar hun enorme rugzakken zitten in de weg. En ze zijn alle drie minstens een kop groter dan ik. Dat helpt ook niet.

‘Ik ga jullie missen,’ zeg ik tegen hun buiken.

‘Wij jou ook, lieve Keet.’ Papa woelt door mijn haar.

‘Ik niet, hoor,’ zegt Luuk.

Ik wil hem bijna weer een stomp geven, maar ik zit tussen papa en mijn broers ingeklemd.

‘Luuk! Doe niet zo onaardig,’ bromt papa.

‘Het is toch zo. Ik heb gewoon geen tijd om Keet te missen. Ik ben veel te druk met de beklimming naar Machu Picchu, het aaien van lama’s, het spotten van een condor en het eten van een triljoen burrito’s.’

‘Dat is Mexicaans,’ zeg ik.

‘Wat?’

‘Een burrito. In Peru eten ze cavia’s.’

‘Teuw, doe niet zo goor. Je gaat toch geen huisdieren eten?’

‘Wedden voor een tientje?’ Ik houd mijn hand op.

Luuk kijkt me wantrouwend aan.

Ik haal mijn schouders op. ‘Dan niet. Zoek het straks maar op als je in het vliegtuig zit.’

‘Daar heb ik geen wifi.’ Luuk haalt meteen zijn telefoon uit zijn broekzak.

‘Weet je het echt zeker dat je niet met ons mee wilt?’ vraagt papa.

Ik knik.

‘Dan krijg je dus echt de saaiste vakantie ooit.’ Mats bemoeit zich er nu ook mee.

‘Ja-haa.’ Ik zucht.

‘Terwijl wij tussen de ruïnes van de Inca’s lopen, zit jij in onze achtertuin. Waar je elke grasspriet kent. Wij zien vier weken lang elke dag nieuwe dingen. Jij ziet vier weken lang elke dag hetzelfde. Zelfde straat,

zelfde supermarkt, zelfde mensen. En er is geen kip. Want bijna iedereen is op vakantie. Als ik jou was dan...'

'Jongens, ophouden nu! Daar hebben we het al eerder over gehad. Keet wil niet. Punt uit.' Mama heeft de hele tijd van een afstandje staan luisteren, maar nu onderbreekt ze Mats. Ik weet zeker dat ze zelf niets liever zou willen dan met ze mee op vakantie naar Peru. Maar helaas heeft ze mij. Een dochter met heimwee. En dan niet van het oei-ik-heb-even-een-beetje-buikpijn-soort, maar een allesoverheersende-ziekmakende-heimwee. Ik weet ook niet waarom ik het heb. Welk kind wil nou niet op vakantie? Mijn hele familie wil het liefst zo snel en zo vaak mogelijk naar de andere kant van de wereld, terwijl ik al in paniek raak als ik een nachtje bij opa moet slapen. En die woont nog niet eens twintig kilometer verderop. Ik wil gewoon het liefst thuis zijn. In mijn eigen bed. Zo niet, dan krijg ik koorts, kan ik niet meer eten en heb ik nergens meer zin in.

Nadat ik een paar familievakanties verpest had omdat ik er wekenlang als een bang bevend vogeltje bij zat én er een dokter in het ziekenhuis zei dat heimwee echt een ziekte is, hebben papa en mama besloten dat ik niet meer mee hoef. Zij wisselen elkaar nu elk jaar af. De een blijft thuis bij mij en de ander gaat met Luuk en Mats op vakantie.

'Teuw, het is echt zo,' roept Luuk. Hij houdt een hand voor zijn mond. We kijken allemaal naar hem.

'Waarom wist ik dit niet?' Luuk houdt zijn telefoon omhoog en laat ons een plaatje van een geroosterde cavia op een bord zien. Eromheen liggen een paar blaadjes sla en een schijfje tomaat.

'Wil je nu ook hier blijven?' Stiekem hoop ik het.

'Echt niet! Maar dit,' zegt hij en hij wijst naar zijn scherm, 'ga ik dus nooit van mijn leven eten.'

'Jij houdt toch zo van avontuur,' zeg ik.

'Er zijn grenzen!'

We lachen.

Mama kust Luuk op zijn hoofd. 'Heel veel plezier! En letten jullie een beetje op elkaar?' Nu kijkt ze ook naar papa en Mats. Die hoeven niet eens te knikken. Want natúúrlijk doen ze dat. Zij zijn de drie musketiers. Die laten elkaar nooit in de steek. Ineens zit er toch een knoop in

mijn maag. Een kleintje. Hoewel ik dat helemaal niet wil. Want ik ben óók heel blij voor ze.

Mama en ik blijven zwaaien totdat ze alle drie achter de schuifdeuren zijn verdwenen. ‘Zo, en nu op naar huis.’ Mama slaat een arm om mijn schouders. ‘Wij gaan ervoor zorgen dat wij net zo’n leuke vakantie krijgen als zij.’

Ik hoor in haar stem dat ze het niet gelooft. Dat is niet erg. Ikzelf ook niet.

‘Joehoe, ik ben weer thuis!’ Ik ren naar de woonkamer. Messi komt meteen op me afgevlogen en gaat op mijn schouder zitten. Ik kriebel hem onder zijn snavel. ‘Heb je mij gemist?’ Messi beweegt zijn zwarte kop wild op en neer.

‘Kaas of ham-kaas?’ roept mama uit de keuken.

‘Ham-kaas,’ roep ik terug. Ik draai mijn gezicht naar Messi. ‘Daar ben jij ook zo dol op, toch?’ Messi kraait en beweegt zijn klauwen op mijn schouder heen en weer. Hoewel ik er soms van droom, is Messi helaas niet van mij. Hij is de tamme kraai van Bodhi, mijn buurjongen. Die heeft hem vorig jaar op straat gevonden. Hij was uit het nest gevallen. Bodhi heeft hem verzorgd en nu denkt Messi dat Bodhi zijn vader is. Waar Bodhi gaat, daar is Messi. En andersom. Behalve op school natuurlijk. En omdat ik elke dag naar Bodhi ga, denkt Messi nu dat ik ook zijn familie ben. Hij mocht niet mee op hun rondreis door Amerika. Een gelukje voor mij. En waarschijnlijk het enige leuke deze zomer. Want zoals Mats al zei: er is geen kip. Iedereen die ik ken, is op vakantie. Ik heb helemaal niemand om mee af te spreken. Behalve Messi.

Er klinkt gepiep. Ik loop naar de kooi in de hoek van de kamer. En Bobbie en Speedy natuurlijk. De cavia’s van mijn beste vriendin Cato die nu drie weken in Frankrijk is. Ik leg wat blaadjes sla in hun kooi. Hun lievelingssnack. Het gepiep wordt harder.

‘Gelukkig wonen jullie hier en niet in Peru. Anders lagen jullie nu op een bord met een blaadje sla.’

De geur van versgebakken tosti's dwarrelt in mijn neus. Mijn maag begint te knorren. 'Ik heb zelf ook wel zin in iets lekkers.'

Ik loop naar de glazen schuifdeur en zet deze open. 'Het is in elk geval wel mooi weer,' zeg ik tegen Messi. 'Dat zou nog erger zijn geweest. Regen in je vakantie.' Ik plof op de bank. 'Zullen wij eens kijken wat dat baasje van je aan het doen is?' Ik haal mijn telefoon tevoorschijn. Ik open mijn berichten en tik op de foto's. We zien Bodhi bij een grote rode brug, tussen de wolkenkrabbers en met de allergrootste hamburger ooit in zijn handen. Hij probeert er een hap van te nemen.

'O nee, o nee,' hoor ik uit de keuken. Mama gooit de deur naar de woonkamer open en wappert met een theedoek wild heen en weer. 'De tosti's!'

Dikke rook vult de woonkamer, gevolgd door hard gepiep. Ik stop mijn vingers in mijn oren. Messi schrikt van het indringende geluid van de rookmelder en vliegt paniekerig heen en weer. 'Rustig maar, rustig maar,' roep ik nog. Maar het is te laat. Messi vliegt naar buiten.

'Nee, wacht!' Als een razende ren ik achter hem aan. Door de tuin, via de poort naar het steegje achter ons huis, door de straat, langs mijn school. Als ik daar de hoek omga, zie ik hem richting de vijver vliegen. 'Messi! Wacht!' Ik trek een sprintje ook al ben ik nu al buiten adem. Als hij straks nog maar de weg terug naar huis weet te vinden. Het is een superslimme vogel en hij denkt dat ik een soort van familie ben. Maar ik ben geen Bodhi. En ik ruik zeker niet naar hem. Dus hoe weet Messi dan waar mijn huis is? Of werkt dat bij kraaien niet zoals bij honden? Dat ze ruiken waar ze thuishoren. Ik ren naar de vijver en zoek om me heen. Zit hij in een boom?

'Messiiiiiiiiiii,' roep ik. Mijn stem slaat over. In een flits zie ik een snikkende Bodhi voor me als ik hem moet vertellen dat ik zijn allerbeste vriend ben kwijtgeraakt. Ik hoor zijn hart breken. Krák. En dat van mij ook.

'Messiiiiiiii!!' schreeuw ik nog eens. Niets. Ik vecht tegen mijn tranen. Ik probeer diep in en uit te ademen. Het helpt niet. Het wordt licht in mijn hoofd. Ik moet ergens zitten. Ik plof op het bankje aan het water en

ga met mijn hoofd tussen mijn benen zitten. Als ik na een paar minuten weer opkijk, zie ik pas de jongen verderop bij de vijver. Hij gooit steentjes in het water. Ik ken hem. Het is Vic. Hij zit bij mij in de klas, maar hij zegt nooit zoveel. Die is dus ook niet op vakantie. Voor ik er erg in heb, roep ik zijn naam en steek ik mijn hand omhoog. ‘Vic!’ Hij kijkt me aan, maar lijkt me niet te herkennen.

‘Ik ben het. Keet.’

Hij steekt ook zijn hand op en gaat dan weer verder met het gooien van steentjes in het water. Ik loop naar hem toe. ‘Heb jij Messi misschien gezien?’

Hij kijkt me aan alsof ik gek ben. ‘Messi?’

‘Ja. Messi.’

‘Wat zou díé hier nu moeten doen?’

O ja. Duh. Soms vergeet ik dat er nog een Messi is. ‘Ja eh, niet die voetballer natuurlijk. Maar die van Bodhi.’

‘O die...’

Bodhi heeft zijn spreekbeurt een paar weken geleden over Messi gehouden en hem meegenomen naar school. Vandaar dat Vic hem ook kent. Niet omdat hij vrienden met Bodhi is. Ik weet eigenlijk niet met wie Vic wel bevriend is in de klas. Meestal zit hij alleen.

‘Nou? Heb je hem gezien?’

Hij schudt zijn hoofd.

‘Wat doe jij hier eigenlijk?’ vraag ik.

‘Dat zie je toch?’ Hij zwiept een paar stenen hard het water in.

‘Ik bedoel niet hier bij de vijver. Waarom ben je niet op vakantie?’

Hij stopt met gooien. ‘Mijn ouders moeten werken.’

‘Maar die hebben toch ook wel eens vakantie?’

‘Nee. Die werken. Altijd.’

‘En jij dan?’

Hij haalt zijn schouders op en begint weer te gooien. ‘En waarom zit jij niet ergens op een camping?’

‘Eh...’ Ik twijfel of ik het tegen hem moet zeggen. Straks lacht hij me uit. Of vertelt hij het door en lacht de hele klas mij uit. Ik zucht. ‘Ik heb last van heimwee.’

‘O. Dat is balen.’ Hij geeft me een hand vol steentjes. ‘Gooien. Dat helpt.’

Ik doe met hem mee en gooi alles in één keer met een woeste zwaai het water in. Hij heeft gelijk. Ik zou nog wel hele bergen erin willen gooien, maar ik heb een missie. ‘Ik moet gaan. Ik moet Messi vinden.’

Hij denkt even na. ‘Ik ga met je mee! Tenminste... Als jij dat goedvindt?’

Ik knik.

‘Waarheen?’

‘Het winkelplein? Daar zijn de meeste mensen. Misschien heeft iemand hem gezien?’

‘Help! Help! Laat iemand die verdomde vogel uit mijn zaak halen!’

Als Vic en ik op het plein aankomen, zien we bakker Hicret woest zwaaiend voor zijn winkel staan. Er zit slagroom op zijn gezicht en in zijn haar.

Vic kijkt me aan. ‘Bingo!’

Als we naar binnen stappen, verstijf ik. We staan midden in een slagroomslagveld. Het zit overal. Op de vloer, de muren en zelfs op de Turkse broden in het houten rek langs de wand. Mevrouw Hicret staat naast een grote witte bruidstaart – of wat er nog van over is – te huilen. Het is zo’n taart die uit vier losse op elkaar gestapelde taarten bestaat. De bovenste is gehalveerd en er zitten gaten in de onderste drie. Het bruidspaar ligt op de toonbank tussen de slagroom en marsepeinen bloemen. Die zijn er ook vanaf gevallen. Mijn blik schiet in het rond. Ik vind Messi naast de kassa waar hij de pistachenootjes van de baklava aan het pikken is.

‘Daar ben je!’ Ik wil naar hem toe lopen om hem te vangen, maar de snikkende mevrouw Hicret is me voor. Met een vliegenmepper rent ze krijsend op Messi af. ‘Weg! Jij rotbeest!’

Messi schrikt en vliegt omhoog.

‘Nee!’ roep ik nog. Maar hij is de winkel al uit. Vic en ik rennen achter hem aan. Hij vliegt op het terras af waar oma Ietje net een kopje koffie aan het drinken is. Zij is trouwens niet mijn oma. Ze is de oudste inwoner van ons dorp. Zesennegentig is ze. Iedereen kent haar en zij kent iedereen. Maar ik ben bang dat ze nog niet weet wie Messi is.

‘Nee, Messi. Stop!’

Te laat. Hij landt op het hoofd van oma Ietje. Ik snap het wel. Haar opgestoken grijze haren lijken ook echt op een vogelnest. Ze begint wild met haar armen boven haar hoofd te maaien in de hoop dat hij verdwijnt. Maar hoe harder zij dit doet, hoe meer de klauwen van Messi verstrikt raken in haar knot.

‘Rustig oma Ietje,’ probeert Vic. ‘Hoe meer u...’

‘Wat nou rustig!’ gilt ze. ‘Eruit moet-ie. Nu!’

Zo heb ik haar nog nooit gezien. Ze schreeuwt zo hard dat Messi mij niet eens kan horen. Hij raakt ook steeds meer in paniek en slaat met zijn vleugels alle kanten op. Zwarte veren dwarrelen op de grond. Net wanneer ik denk dat Messi zichzelf en oma Ietje zal verwonden, of haar zelfs mee de lucht in trekt, rukt hij zich los en vliegt ervandoor.

Oma Ietje zakt geschrokken terug in haar stoel. Ze legt haar hand op haar hart. De serveerster brengt haar een glaasje water.

‘Zagen jullie dat? Hoe dat monster mij aanviel?’

De serveerster knikt. ‘Het leek wel die enge film van Hitchcock.’

‘Messi is niet eng,’ zeg ik. ‘En hij is zeker geen monster. Hij is gewoon bang. Net als u.’

Oma Ietje knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Is die kraai soms van jou?’

‘Nee. Maar...’

‘Dat beest moeten ze direct vangen en opsluiten. En als...’

Ik luister al niet meer naar haar. Ik ren weer achter Messi aan. Of in elk geval in de richting waarin ik denk dat hij is gevlogen.

Vic en ik rennen via het beukenlaantje naar de weilanden aan de rand van het dorp. Voor we de bocht om zijn horen we het geloei van de koeien al. Ook zij klinken in paniek. In de verte zien we de kudde op ons af komen stormen. Af en toe laat Messi zich zien. Dan vliegt hij plotse-

ling tussen de koeien omhoog om na een paar seconden weer in de kudde te verdwijnen. De boer volgt de kudde in zijn tractor. Hij hangt half uit zijn raampje. ‘Scheer je weg, jij akelige kraai! Kun je wel. Mijn liefstallige dames de stuipen op het lijf jagen. Wacht maar totdat ik je te pakken krijg. Dan ben je nog niet jarig.’

Van schrik blijf ik staan.

Vic rent door, maar draait zich om. ‘Wat nou?’

‘Wat als hij hem echt te pakken krijgt?’

‘Dat lukt hem nooit, want wij zijn sneller.’ Hij rent naar me toe en pakt mijn hand. ‘Kom!’

Vic trekt me door te weilanden heen naar het bos. ‘Als Messi een beetje slim is, verstopt hij zich daar.’

Het loeien van de koeien wordt minder. Vic en ik lopen het bos verder in. Ineens is daar de stilte. En dan... het gekraai van Messi.

Vic en ik kijken omhoog naar de toppen van de bomen. Daar zit hij verscholen tussen de takken. Hoog en veilig voor woeste boeren. Maar ook voor ons.

‘Hoe krijgen we hem daar uit?’ vraag ik.

‘Nou eh... klimmend denk ik.’

‘Geef je me een zetje?’

Vic knikt. Hij gaat met zijn rug tegen de boom staan en maakt van zijn handen een kommetje. Ik zet mijn rechtervoet erin. Met mijn handen steun ik op zijn schouders. Dan zet ik af. Mijn linkervoet zet ik op zijn ene schouder terwijl ik de tak boven mij vastpak. Daarna zet ik mijn rechtervoet op zijn andere schouder.

‘Gaat het nog?’ vraag ik.

‘Ja hoor,’ zegt Vic puffend onder mijn gewicht.

Ik probeer mezelf omhoog te trekken, maar het lukt niet. ‘Vind je het erg als ik op je hoofd ga staan? Dat scheelt net het laatste stukje. Dan kan ik de volgende tak pakken.’

‘Eh ...oké.’

Ik zet mijn linkervoet op zijn hoofd en duw mezelf omhoog. ‘We lijken wel een stelletje circusartiesten. Net echt. Zo moeilijk... Woo-hoo!’

Vic stort in elkaar. Ik gil terwijl ik boven op hem val. Messi schrikt en vliegt weg. Nee! Weer mislukt. Ik begin te lachen. Steeds harder. Ik kan niet meer stoppen.

‘Keet? Hallo!’ hoor ik onder me.

‘O ja. Sorry, sorry Vic.’ Ik rol naar de zijkant zodat hij weer kan ademen.

‘Pfff. Je bent nog best zwaar voor zo’n klein meisje.’

En weer begin ik te lachen. Vic ook. We liggen languit op ons rug. Ik ruik het mos. De zon schijnt door de bladeren heen. Ik stop pas met lachen als ik niet meer kan van de buikpijn.

‘En nu?’ vraagt Vic.

‘Nu moeten we maar naar huis,’ zeg ik.

‘En Messi?’

‘Misschien weet mijn moeder een oplossing.’

‘Mam?’ roep ik terwijl ik met Vic via de achtertuin naar binnen loop.
‘Mam?’

Ze zit op de bank en kijkt op van haar krant.

‘We hebben een groot probleem.’

Mama trekt haar wenkbrauwen op. ‘O ja?’

‘Ja!’

Ze steekt haar hand uit naar Vic. ‘Hallo, ik ben Agnes. De moeder van Keet.’

‘Vic,’ zegt Vic. ‘Ik zit bij Keet in de klas.’

‘Aha. Leuk je te ontmoeten.’

‘Ma-ham.’ Ik trek aan haar arm. ‘Er is dus iets ergs gebeurd en jij moet ons helpen.’

Mama kijkt geschrokken. ‘Oké. Vertel.’

‘Toen jij vanochtend die tosti’s liet aanbranden en de rookmelder afging... toen is... Messi ontsnapt.’

‘Maar lieverd...’

‘Nee wacht. Vic en ik hebben hem de hele middag gezocht en we zijn als een dolle achter hem aan gerend. Maar...’ Mijn stem stokt. Ik denk

aan het verdrietige gezicht van Bodhi als hij hoort dat ik Messi ben kwijtgeraakt.

Vic slaat zijn ogen neer. 'We hebben hem niet kunnen vangen.'

Het is even stil.

'Maar lieverds, dat hoeft toch ook helemaal niet. Hij zit daar. Op de schommel.' Mama wijst naar buiten.

Nee! We zijn zo snel naar binnen gerend dat we Messi helemaal niet in de tuin hebben zien zitten.

'Eet je mee, Vic?' vraagt mama.

'Eh... graag.'

'Zolang we maar geen tosti's eten,' zeg ik.

Mama lacht en geeft me een knipoog.

Vic en ik lopen naar buiten om Messi te aaien.

'Ga je morgen mee zwemmen bij het meer?' vraagt Vic terwijl hij Messi op zijn kop kriebelt.

Ik knik. Dit zou wel eens een heel toffe vakantie kunnen worden. Misschien zomaar de beste ooit.

Fragment uit Evelien Feltzer, *Niet storen!*, Van Holkema & Warendorf, 2022.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.